

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXIV. ÉVF. 1934. NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephansum nyomda r. s. Budapest

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATU

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM. VERE PANIS FLORUM.

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Kriston Endre püspök:* A hetvenötéves örökmécs. — *Király Ödön:* Honvagy. — *Nagelreiter Alajos dr.:* A legméltóságosabb Oltáriszentség imádói. — *Központi:* Novemberhavi imaszándékunk. — *Romoda Ödön dr.:* A megváltás ereklyéi. — *Német István:* Jubileumi levél. — Oltáregyesületi élet.

Katolikus Magyar Hírhirdetők címen igen értékes és érdekes könyv jelent meg Miklósi László tollából. «A honalapítástól napjainkig» összegyűjtötte mindazon hírhirdetők adatait, akik a magyarok közül az Isten országának terjesztésén fáradoztak. Miklósi az első, aki hazánkban erre gondolt és az úttörő munkát nagy fáradsággal és dicséretre méltóan elvégezte. Eddig ismeretlen, kiváló magyar misszionáriusok tűnnek föl előttünk ismételtelen e könyv lapjain, s így a Szentséges Atya misszióstevékenységet és apostolkodást sürgető buzgólkodása idején vizsgálatodva olvashatjuk e könyvet, mert látjuk, hogy a mi katolikus magyar őseinktől napjainkig mindig voltak olyan testvéreink, akiknek lelkesedése — Krisztus dicsőségeért és a lelkek üdvéért lángoló buzgalma messze földekre is elment, hogy a «pogányvilág sötét éjtszakájában a hit picike mécseseit» meggyújtsa az emberek lelkében. A könyv mindenkinek való! Nem kerül sokba: ára 2 P 50 fill. Kapható a szerzőnél, Budapest, IX., Üllői-út 77., vagy a Kordánál. Szívesen és szeretettel ajánljuk m. t. olvasóink figyelmébe az «Örökimádás» kedvelt írójának és az Örökimádás templom káplánjának könyvét, amely mindvégig érdekes, kellemes és tanulságos olvasmány.

* * *

Rózsafüzér Képes Naptár címen elsőnek jelent meg a Szent Domonkos-rendjének kiadásában P. Márk Ágoston szerkesztésében az ismert változatos tartalmú, minden szükséges és hasznos tudnivalót magába foglaló, az év érdekes katolikus eseményeit tartalmazó rózsafüzéres naptár. Ára csak 60 fill. Szívesen ajánljuk. (Budapest, Szent Domonkos-u. 3. alatt kapható.)

Bárcsak hazánk minden egyházközségében megalakulna az Oltáregyesület! Hiszen oly könnyen teljesíthetők a feltételek és megmérhetlenek a kegyelmek, melyek általa egyesekre és az egyházközségekre özönlenek. Az Oltáregyesület nagy előnye, hogy nagy tömegeket képes mozgatni, hogy a belépés igen könnyű, mert csak a központi irodába Bpest, IX., Üllői-út 77. kell a belépő nevét és havi imádási órája idejét (nap-óra) bejelenteni. (Ahol már van Oltáregyesület a plébánián a tag azzal is elegend tesz imádási kötelezettségének, ha a közös ájtatosságon részt vesz.) Az oltáregyesületi kötelezettségeket teljesíteni igen könnyű. Ma már alig van jó katolikus, aki ne volna legalább havi áldozó és ne adna valami alamizsnát, még a legszegényebb is, hogy benső lelki érzelmeit, áldozatkészségét kifejezésre juttassa.

A hetvenötéves örökmécs.

Irta: *Kriston Endre*, felszentelt püspök.

HA EGY öröklámpa 75 esztendő óta ég már az Úr oltára előtt, ezreknek és ezreknek híván fel figyelmét, imádatát Arra, aki az oltárszekrény ajtaja mögött irántunk való szeretetből lakozik, akkor az az örökmécs méltán rászolgált a jó emberek becsülésére, akik az ilyen értékeket méltányolni tudják.

Oltáregyletünk ez az öröklámpa, amely valóban 75 év óta a hitnek, áhíthatnak, szeretetnek és hálának soha ki nem alvó mécsvilágánál virraszt az Oltáriszentség szent kenyere előtt, méltó megbecsülést igyekezvén biztosítani a mulandó világ e legdrágább kincsének, feléje vonzván és tömörítvén a hozzá hű és hálás szívek buzgó imádatát.

Mennyi hő imádságot, mennyi önfeláldozó buzgalmat jelent ez a 75 esztendő! Ki tudná számba venni azt a millió meg millió hő fohászt, amelyekkel az Oltáregylet tagjai szerte az országban a szentségi Jézust mások közömbösségeért 75 év óta kárpótolni megengesztelni igyekeztek? Ki vehetné számba azokat a fillérekből nagy összegekké gyarapodott áldozatokat, amelyekkel az Oltáregylet templomainak szegénységét pótolni s az Úr Jézus köztünk lakását hozzá méltóbbá tenni iparkodott?

És e lankadatlan törekvésében mi más ösztökélte az Oltáregyletet, mint rendületlenül szilárd hite abban, hogy a felszentelt pap szavával átváltoztatott kenyér és bor valóban az Úr Jézus teste és vére?

Ez a boldogító, ez a fenséges hit az utolsó vacsora terméből indult ki és terjedt világgá; és a IX. századig nem akadt senki, aki az Oltáriszentség katolikus tanát tagadni merészelt volna. Skót Erigena János nevéhez fűződik az a szomorú nevezetesség, hogy ő tagadta meg először nyíltan az Úr Jézus jelenlétét az Oltáriszentségben. Az ő nyomában tévútra jutott Berengár később visszavonta tévtanát és a legszigorúbb bűnbánattal vezetve halt meg 1088-ban. A későbbi évszázadok során Wicleff, Luther, Kálvin, Zwingli, Melancton, ... mind tagadják szent egyházunknak,

az Oltáriszentségről szóló, mindenkor változatlan tanát. De hogy mennyire biztatniok kellett magukat a tagadás bátorságára, annak jellemzéséül legyen elég Luther Mártonnak a strassburgiakhoz intézett leveléből csak ennyit idézni: «úgy látom, meg vagyok fogva, nincs út a menekésre, mert az evangéliumi szöveg nagyon is világos, amelyet nem lehet könnyen elcsúrní-csavarni.» Igen! Az evangélium vonatkozó szövegrészei annyira világosak, hogy valóban nem csekélyfokú merészség volt szükséges e nagyon világos értelmű szövegeknek más értelemre elmagyarázásához. Innen van, hogy akikből aztán ez a merészség nem hiányzott, ahányan vannak, annyiféle ingó-bingó eredményre jutottak el, annak bizonyosságául, hogy Isten e fenséges titkának a teljes megértésére a véges emberi ész egymagában, a hit világossága nélkül, mennyire elégtelen eszköz! Az igazság komoly kutatóját nem is a merész tagadók sokféle ágazó okoskodása érdekli, hanem az, hogy mit mondott a legilletékesebb, az alapító, az Úr Jézus Krisztus?

Ő pedig a kenyérszaporítás csodája után Kafarnaumban ezzel a nagy ígérettel kötötte le magát: «*A kenyér, amelyet adandó vagyok, az én testem a világ életéért.*» Erre a nagyjelentőségű, felette meglepő ígéretre ne csodáljuk, hogy a Szentírás szerint «*vetekedének a zsidók egymás közt, mondván: Miképen adhatja ez nekünk az ő testét eledelül?*» És ha az Úr Jézus nem valóban az ő tulajdon testét szándékozott volna eledelül adni, akkor e megzavarodás tapasztalatán elháríthatatlan kötelessége lett volna erről felvilágosítani hallgatói seregét: No, ne úgy értsétek, hogy a testemet adom eledelül, hanem a testemnek, véremnek a jeléül, jelképéül adom a kenyeret és a bort. De az Úr Jézus *nem ezt* mondotta ám, hanem ellenkezőleg bizonykodva erősítette: «*Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibenetek, — mert az én testem bizonynal étel és az én vérem bizonynal ital.*» A Szentírás rá a tanu, hogy *ezt* mondotta. Akik pedig *ezt* hallották, azok szó szerint úgy értették, amint hangzik; mert különben mért hangoztatták volna zúgolódva, hogy «*Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja ezt?*» és miért maradoztak volna el tőle mind többen és többen?

Ennek a nagy ígéretének a valószínűsítésére egész különleges előkészületeket tett az Úr Jézus. Amikor a kovásztalanok ünnepe elközelgett, apostolai közül Pétert és Jánost előre küldte, hogy az előre megjelölt tágas teremben készítsék elő a húsvéti bárány ünnepi lakomáját. Mikor meg együtt voltak, a célhoz érkezett megnyugvásával sóhajtott fel: «*Vágyva vágytam veletek e húsvétot megenni!*» Miért vágyott erre olyan nagyon, ha nem azért, hogy ez alkalommal végre valóra válthatja az élőképet, amikor beteljesíti az ő «keménybeszédű» ígéretét. Aztán keleti szokás szerint, alázatossága gyakorlatául, megmosta tanítványainak lábait, megjövendőlte

elárultatását, s amikor a húsvéti bárányt elköltötték, elérkezett nagy ígéretének megvalósításához: *«Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem.»* És mindjárt hozzáfűzte az állandósítás parancsát: *«Ezt cselekedjétek az én emlékezelemtre.»*

Ne felédjük, hogy halála előestéjén tette ezt a Mester, amikor meghatottan búcsúzott szeretett tanítványaitól. Emléket akart adni az életben maradóknak, mielőtt a halálba megy; kedves tanítványainak, akik három éven át mindig együtt voltak vele, valamint mindazoknak is, akik őt bárhol a földön és bármikor az évszázadok során szeretni fogják. Emléket, amely természetesen csak hozzá méltó lehet. Nem egy darabka kenyér, nem egy ital bor, nem is egy hajfűrt, arckép, vagy kézírás, amilyen fogyatékos emléket mi gyarló emberek adni tudunk egymásnak, — hanem hozzá egyedül méltó emléket, — önmagát, mondván: *«ez az én testem.»*

Véges emberi eszünk a kétszer kettő bizonyosságával nem foghatja fel az Oltáriszentség fenséges titkát. De vajjon megérthetünk-e sok más csodát? Pl. hogy *«egy szűz méhében fogan és fiat szül»*. Vagy, hogy az Úr Jézus 5 kenyérrel és 2 hallal 5000 éhezőt kielégít; egy-egy szavával betegeket gyógyít, halottakat életre kelt, s ő maga halottaiból dicsőségesen feltámad. Ki értheti meg ezeket a nagyszerű csodákat? Vagy ezeket is azért művelte talán, hogy ezek alapján elhiggyük neki az Oltáriszentség folytonos csodáját is? Alázatos hittel boruljunk le az isteni szeretetnek a csodája előtt és gyöngye gyertyafénnyel ne akarjuk elűzni az éj sötétjét, gyarló emberi eszünk gyöngye feszítő vasával ne feszegessük az oltár szent titkát. Vagy ha a tudnivágyás mégis erre készlet, akkor ezzel a két kulccsal nyitogassuk: egyik, szerzőjének véghetetlen szeretete és a másik, korlátozást nem ismerő mindenhatósága.

Hiszen az emberi szív szeretete is törekszik arra, hogy ilyesmit tegyen. Nem is a szeretet hiányán múlik, hogy mégsem teheti meg, hanem a lehetőségek korlátozott voltán. A jó édesanya vágyik ottlenni az ország távolosó pontjain lakó s talán éppen ragályos bajban halálos betegen sinylődő minden gyermekénél, hogy ápolja, vigasztalja őket. Vágyik erre, de nem teheti meg, mert egyszerre csak egy gyermekénél lehet.

Az Úr Jézus is vágyik ottlenni mindazokkal, akik őt valahol és valamikor szeretik. Végtelen szeretete sarkalja, sürgeti erre, — de ő meg is teheti, mert isteni mindenhatósága képesíti rá.

Ez az Oltáriszentség titkának emberileg lehetséges megfejtése.

* * *

Amint a jubiláló Oltáregyletet az Oltáriszentségben való szilárd hit képesítette eddigi áldásos tevékenységére, úgy ez a hit sokasítsa meg eddig is szépszámú tagjait, s tegye működését még áldásosabbá, az Úr Jézusnak még inkább tetszővé!

HONVÁGY

Uralmi fáj.

Calán, hogy elfutott a nyár,
Hogy lehullott már minden rózsza szirma,
Nem lüzel forrón a nyári nap sugara,
Csak délre húz a sok költöző madár.

Könnyes a fáj.

A szél sóhajtván, nyögve jár,
Haldokló láról sápadt levél perog.
A szívem beleremeg, fázik, didereg
És innen el, messzire-messzire száll.

Eszembe jut:

Az élet csak hús vándorút,
Sok könnyel, még több bánattal kövezett,
De kit rajta Isten áldott keze vezet,
Napfényes égi szép hazába jut.

Ó, tudom már:

Most tudom, hogy itt benn mi fáj...

Uándorútamon vigabban lépkedek,
A lelkem titkon boldogan felnevet,
Hazamegyek... haza, hazafelé megyek.

Király Ödönné.

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádói.

AZ ÖRÖK ATYA jóságában és irgalmában nem elégedett meg azzal, hogy az embert az Ő képére tisztának és szentnek teremtette, hanem a bukott ember megmentésére e földre küldte egyszülött Fiát, aki eleget tett a bűnért és így az egész emberiséget keserves kínszenvedésével és halálával 1900 évvel azelőtt a szent keresztfán megváltotta. Azonban Jézus Krisztus nem elégedett meg a megváltás fenséges tényével, hanem a kenyér színében itt a földön nálunk és velünk akart maradni a világ végéig. Egész életünk folyamán, sokszor és mély áhítattal kell hálát adnunk édes Üdvözítőnknek megváltásunk nagy kegyelméért azzal, hogy gyakran jelenünk meg az Oltáriszentség előtt szentségimádásra, misehallgatásra és szentáldozásra. A szentségi Jézus nagyon szereti maga előtt látni az igazi, a buzgó szentségimádókat. De kik az igazi szentségimádók?

Városokban, falvakban szentségimádási napon az egész nap folyamán az Oltáriszentség elé nagy sokaságban szent áhítattal vonulnak a hívek. Gyermekek és felnőttek tisztelegnek ez emlékeztető és lélekemelő ünnepnapon a nagy Szentség előtt. A gyermekek elől a szentélyben térdelnek az Úr Jézus előtt, aki egykor így szólt tanítványaihoz: «Engedjétek a kisdedeket hozzám jönni, mert ilyeneké a mennyek országa.» (Szent Luk. 18, 15.) Vannak ugyan gyermekek, akik az Oltáriszentség előtt nem szépen viselik magukat: fecsegnek, egymást lökdösik és illetlen magaviseletükkel másokat is zavarnak az áhítatban. Ezek a gyermekek nem élő hittel imádják a nagy Szentséget és botrányt okoznak. Rossz szentségimádók, akiket ott a szenthelyen azonnal kell meginteni, otthon és az iskolában pedig szigorúan és szeretettel a jóra kell nevelni. Ellenben azok a fiúk és leánykák (eucha-

risztikus szövetségesek, szívgárdisták), akik az Oltáriszentség előtt buzgón imádkoznak, szépen énekelnek, szent összeszedettséggel és áhítattal térdelenek, otthon, iskolában és mindenütt istenfélően élnek, igazán és hitből imádják és dicsérik Jézust, igazi szentségimádók, akikben Jézusnak és a jó embereknek kedve telik.

A felnőttek közül azok, akik mindennapi munkájukban Jézus szavaira gondolnak, hogy aki teljesíti Isten akaratát, azé a mennyország és ezen krisztusi szavak értelmében nem a maguk, hanem Isten dicsőségére dolgoznak otthon a gazdaságban vagy a mezőn, műhelyben vagy irodában, hivatalban, úgy ezek igazán imádják Krisztust a templomban és templomon kívül: ezek igazi szentségimádók, valamint a családanyák, háziasszonyok és leányok is, akik Isten dicsőségeért híven teljesítik kötelességeiket. Akik pedig a munkanapokat tétlenül, kötelességeik elmulasztásával bűnösen töltik el, azok megtagadják és nem imádják Krisztust, ha néha el is mennek szentségimádásra. Ezek rossz, nem igazi szentségimádók.

Ha a legméltóságosabb Oltáriszentség imádója súlyos keresztet hord, nagy bajban, nélkülözésben, betegségben, nyomorban szenved és az Oltáriszentség előtt Krisztus szavai jutnak eszébe: — Atyám megszámlálta hajlatok szárait, ismeri minden nyomorúságotokat, amely csüggeszti szíveteket — és bizik Krisztus szavaiban úgy, hogy haszontalan panaszkodás és sírás helyett nyugodtan és béketűrően viseli keresztjét, míg a Mindenható le nem veszi róla, úgy e szelíd türelmével megvallja Jézus Krisztust, aki türelmesen szenvedett és a kereszttel előttünk járt. Ha azonban átengedi magát a türelmetlenségnek és kislelkűségnek és panaszodik: «Isten megfedkezett rólam, én vagyok a legszerencsétlenebb ember a földön, Isten már meg sem hallgat...», akkor megtagadja az Oltáriszentségben jelenlevő Jézust, jóllehet az imádási órában leborulva térdel a nagy Szentség előtt.

Nincsen szentségimádó e földön, akit az ördög időről-időre meg nem kísért, bűnre nem csábít: türelmetlenségre, kevélységre, kislelkűsége, elbizakodottságra, megszólásra stb., mert az ördög sokszor körüljár, mint az ordító oroszlán. Ha a kísértés pillanataiban Krisztus szavaira gondol: «Aki bűnt követ el, rabja a bűnnek, aki pedig legyőzi, a győzelem koronáját nyeri el» és kéri az Oltáriszentségben jelenlevő Jézust, hogy segítse, erősítse meg a kísértések ellen, ha tetteivel is bizonyítja, hogy Isten szava több neki, mint a test, a szem, az egész világ minden kívánsága, akkor igaz szívből és jól imádkozta az eucharisztikus Jézust. Ha pedig enged az érzéki kívánságoknak és cselekszi a rosszat, a bűnt, csak ajkaival imádkozza az Oltáriszentségben jelenlevő Jézust, szíve azonban messze-messze távol van tőle...

Ha a szentségimádót rosszindulatú felebarátja súlyosan megbántja,

neki, vagy vagyonának kárt okoz, neki rosszat tesz és ő a közös szentórában megemlékezik Krisztus szavairól: Áldjátok meg azokat, akik titeket átkoznak; imádkozzatok azokért, akik rágalmaznak, üldöznek titeket és lélekben látja Jézust a keresztfán, amint ellenségeiért imádkozik: «Atyám bocsásd meg nekik...» akkor szentségimádása igazi, őszinte szentségimádás, mert cselekedettel bizonyítja, hogy Krisztus szavai előtte szentek és szentes példája előtte felejtethetetlen. Ha ellenben a bosszút lihegő gondolatainak nem áll ellen, aki őt megkárosította, annak kétszer akkora kárt okoz, minden szentségimádása mellett sehogysem jobb, mint a pogány, aki csak azokat szereti, akik neki jót akarnak és tesznek. Az igazi szentségimádó mindenkit szeret, mindenkinek jót tesz...

Ha vásár- és ünnepnapon megengedett üdülést keres s élvez és ha, mikor felebarátját gáncsolják, megszólják, Krisztus szavaira gondol: Amit nem akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, te se tedd azt másnak és ha nem együtt gáncsolja, megszólja, hanem védelmébe fogja felebarátját, akkor megvallja Krisztust. Igazi szentségimádó. Ha pedig ő is gáncsolja, megszólja felebarátját és kegyetlenül elltéli, megveti, lenézi, rágalmazza, akkor ugyanazzal a nyelvvél gyalázza Isten képmását, amellyel a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádkozik, vagy szívbemarkoló oltáriszentségi énekeket énekel. Úgy-e, testvér, az ilyen keresztény nem tartozik az igazi szentségimádók közé?

Nemcsak átvett szokásból s ajakkal kell imádni a legméltóságosabb Oltáriszentséget, hanem szívből-lélekből állhatatosan, mélységes hittel, bizalommal és lángoló szeretettel...

Testvérek, imádkozunk sokat és sokszor egymásért, hogy egész életünk folyamán az igazi szentségimádók nagy seregéhez tartozzunk itt a földön és egykor az égben.

Nagelreiter Alajos dr.

Gomblyukjelvény.

Háromnegyedszázados jubileumunk alkalmával megvalósítjuk a több oldalról megnyilatkozó gondolatot: állandóan — a templomon kívül is viselhető — úgynevezett gomblyukjelvényt csináltatunk, amely a kiállításon már kapható is lesz. Kétfilléres nagyságú — fehérzománcos mezőn az Úr Jézus monogrammjával — kicsi ostya és az azt körülvevő kereten e fölírás: Mindent Érted, Jézusom! A jelvény türe van forrasztva és így a kabáthajtókába, vagy bármilyen ruhára könnyen feltűzhető. Ára 20 fillér.

Lapzártakor is érkeztek még újabb adományok az Oltáregyesület jubileumára. A jövő számunkban közölni fogjuk.

Novemberhavi imaszándékunk:

Az Úr Jézus eucharisztikus országa.

AZOK ennek az országnak a polgárai, akik a legméltóságosabb Oltári-szentség tanát nemcsak teóriában ismerik, de praktikusan, aszerint élnek is. Azok az emberek, akiknek az Eucharisztia fénye a világosságuk a lelkiélet útján, akiknek mindenben az Úr példája az első, akiknek minden küzdelem szenvedése áldozattá válik a szentségi Úr Jézus előtt, hogy az Ő érettünk megnyitott Szívének oltárán összetevődjék az Úr megváltói nagy áldozatával és érettünk való folytonos könyörgéseivel.

Az ilyen lelkekből tevődik össze az Úr eucharisztikus országa. Azon kell lennünk, hogy ilyen lelkek minél többen legyenek. Apostolkodni lehet szóval, tettel, jó példával, de legfőképpen: a legtöbbet lehet elérni — a szentségi Úr Jézus előtt erre a szándéokra végzett imával. Először legyünk az Eucharisztia titkának hirdetői katolikus testvéreink között. Hívjuk őket az oltáregyesületi ájtatosságra; lelkes szeretettel buzgólkodjunk az egyházmegyei szentségimádás napjának minél fényesebb keretek között való megtartása és látogatottságáért; használjuk föl a rendkívüli alkalmakat, mint pl. most az oltáregyesület jubileumát, hogy katolikus testvéreink figyelmét a nagy Szentséggel szemben való kötelességükre és szentségi Jézus táborában folyó munka eredményeire (lásd a jubileumra kiadott «Emlékfüzet» beszámolóját) felhívjuk. Beszéljünk arról, mit tett nálunk az oltáregyesület, vagy mik a tervei a jövőt illetően, vagy mit kapott a Központtól (ha szegény). Mindezek után, vagy inkább azt mondhatnók: mindezek előtt és mindezen közben pedig imádkozzunk nagyon buzgón a szentségi Jézus előtt, mert semmivel sem megyünk annyira, mint az imádsággal és semmire sem megyünk imádság nélkül. Központunk különösen feltűnően tapasztalja ezt az utolsó években. *Csodálatosak a szentségi Úr Jézus előtti teljes bizalommal végzett imának az eredményei.* A sok megmozdulás és akcióhoz adják hozzá az oltáregyesület tagjai ezt az imát és soha nem látott arányokban fog növekedni a szentségi Úr Jézus országa.

* * *

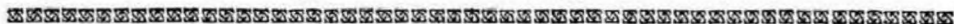
Nov. 3-án, délután 4 órakor van az oltáregyleti kiállítás ünnepélyes megnyitása a központi házban (Üllői-út 77.). Szabadon megtekinthető nov. 4., 5., 6-án reggel 9—12 és délután 2—7 óráig. Nov. 3-án, este 10 órától egész éjjelen át tartó szentségimádás lesz a központi templomban hálánk kifejezésére a 75 éves jubileum alkalmából. (Túlzsufolttság elkerülése miatt jegyeket adunk ki, melyek a központi irodában okt. 28-tól kaphatók.)

Nov. 5-én minél több oltáregyesületi tag keresse föl az Örökimádást hálaadó szentségimádásra.

Nov. 6-án egész nap teljes búcsú nyerhető az Örökimádásban. A Te Deum és befejező szentbeszédet dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök tartja.

* * *

November folyamán teljes búcsút nyerhetünk a következő napokon : nov. 1-én két teljes búcsút, nov. 2-án annyiszor, ahányszor a templomba bemelve a halottakért legalább 1 Miatyánk—Üdvözlégyet, Adj Uram örök . . .-át imádkozunk, nov. 13-án, a havi gyűlés napján, a havi imaóra napján, a hónapnak egy tetszésszerinti napján.

A megváltás ereklyéi.

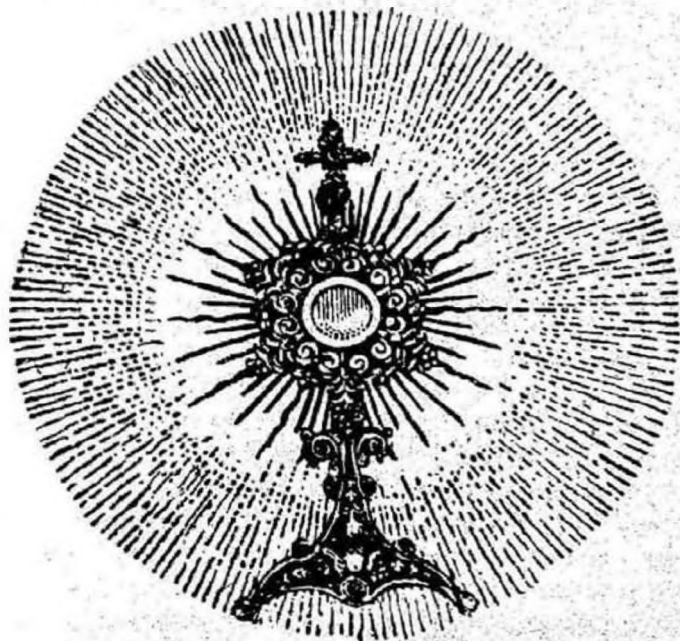
Ereklyék a Lateráni-templomban és a Scala-templomban.

LATERÁNI-TEMLOM elnevezés onnan veszi eredetét, hogy a mellette levő palota egy Laterán nevű római patricius család tulajdonát képezte. Nero császár birtokába vette a palotát és később Konstantin császár átengedte a pápáknak, akiknek hosszú időn át ez rezidenciául szolgált. A pápák által a palotához épített templom most Keresztelő Szent Jánosnak és evangélista Szent Jánosnak tiszteletét szolgálja. Itt is őriztek egy szent kereszt ereklyét egy tömöraranyból és drágakövekből készült ereklyetartóban. Ez az ereklye csodálatosképpen sértetlen maradt a sok háború és rablás idejében, mely Rómát sem kímélte meg. A díszes ereklyetartó több más ereklyével együtt III. Leo pápa (795—816) ideje óta a pápák magánkápolnája, az ú. n. «Sancta Sanctorum» oltára alatt volt elrejtve. A feltalálás után az ereklyék a kápolnában maradtak, míg a nagyértékű ereklyetartót a Vatikán keresztény múzeumában helyezték el.

Az utolsó vacsora asztala, melynél a Megváltó az Oltáriszentséget rendelte, eleinte XII. János pápának (956—964) Szent Tamás apostol tiszteletére épített kápolnájában volt elhelyezve. A Laterán-templom sekrestyéjéből lépcső vezet a Szentségoltár fölött levő helyiségbe, ahol üveg alatt őrzik a cédrusfából készült asztal lapját. Az első szentmise asztala mindig nagy tiszteletben állott a hívek előtt, az idevonatkozó adatok a X. századig vezethetők vissza.

A Lateráni-templommal átellenben egy keskeny, magasba nyúló templom áll, az úgynevezett Scala- vagy Lépcső-templom. Ezen templomnak elnevezése onnan ered, hogy itt van az a 28 lépcső Pilátus házából, melyen a tövissel megkoronázott Megváltót a római helytartó maga elé vezettette és a zsidó népnek bemutatta. A szíriai márványból faragott lépcsőket Szent Ilona hozatta el Jeruzsálemből Rómába. A lépcsők V. Sixtus pápa idejében (1585—1590) a pápai palotában voltak és «Scala

Pilati», magyarul Pilátus lépcsőinek nevezték azokat. Később XII. Kelemen pápa a lépcsőket faburkolattal borította be és az említett templomot építtette. A lépcsők közelebbi megtekintése, valamint a lépcsőhöz való feljárás csak térdenállva tehető meg. De ez a fáradság, amely a lépcsőkön való feljutással jár, elenyésző azon sok szenvedéshez és kínzáshoz képest, melyeket Krisztus Urunk az egész emberiségért elviselt.

A lépcsők felső végén levő Mindenszentek-kápolnában (Sancta Sanctorum) őrzik a Megváltónak legrégebbi képét. Ez a kép állítólag az V. századból származik. Görögül Acheiropiton a neve, mely magyarul azt jelenti, mint nem emberi kéz által festett. Az ősrégi képből ma már alig látható néhány vonás, de az alak még jól felismerhető. A képen egy felírás maradványai is olvashatók, az utolsó szó «Emmanuel», vagyis «velünk az Isten.» A képet később III. Ince pápa korában (1198—1216) domborművekkel díszített réz fedőlappal látták el. A rajta levő felirat a középkor elejéről származik, melynek szavai az Urat, az égnek, a földnek és az alvilágnak Királyát dicsőítik.

(Folytatása következik.)

Romoda Ödön dr.

Bizonyos, hogy a Mindenhatónak nem terve, nem célja, hogy mind-egyikünk a tisztaság tudósává, doktorává formálódjon, hanem hogy szabad-akarattal tisztává váljunk mindörökké!

Olcsvay Géza.

🌀 Jubileumi levél 🌀

DRÁGA jó Lélek! Többször írtad már nekem, minő boldog vagy, ha az Örökimádás-templomban jubileumi ájtatosságok, vagy egyéb ünnepek vannak, mert ilyenkor a szentségi Jézus a szokottnál is melegebb hódolásban és szeretetben részesül a buzgó hívek nagytömegeinek részéről.

Megértem örömdöt, hiszen a szentségi édes Üdvözítő kiválasztottja, kis jegyese vagy és abban a ritka kitüntetésben van részed, hogy éppen az Örökimádás-zárdában, ebben a kedves magyar Názárethben, hazánk eucharisztikus szívében szolgálhatod egész gyermeki szíved melegével és odaadásával az eucharisztikus isteni Felséget. Mivel szeretek örülni az örvendőkkel és ünnepelni az ünneplőkkel, azért sietek Hozzád, hogy a mostani jubileumi ünnepekben, mikor az Országos Középponti Oltár-egyesület 75 éves fennállásáról emlékezünk, néhány gondolatban, ha lehet, még fokozzam örömdöt és mélyítsem a szentségi Jézus iránt táplált háládat és szeretetedet.

Lefrom hát, hogy mit látok én ebben a kedves jubileumban. Látom elsősorban az eucharisztikus Jézus diadalát a magyar hívek tömegein, mondhatnám a magyar földön. Ha visszanezünk a 75 év kezdetére, észre kell vennünk, hogy bármennyire is csupa aranykalászos búzától hullámzott a magyar rónaság, mégis ebből az acélos búzából nagyon kevés ostyát sütöttek. A magyar búza nem kíváncozott az oltárra, mert a magyar emberben kevés volt az érzék, még kevesebb az éhség az oltár angyali, áldott Kenyere után. Pedig tud a magyar lélek imádkozni, csak meg kell rá tanítani. Szereti a templomot, de előbb be kell vezetni. Vágyódik az Oltár után, de előbb ki kell gyújtani a gyertyákat s a lélek nyelvén kell hozzá szólni az Oltáriszentségről.

A kegyelem isteni erő, mely csodákat terem. Pastor, a híres történetíró nagyon feltűnő esetet említ. Beszél egy egyszerű galíciai falusi gyerekről, akit életsorsa ifjúkorában Amerikába dob ki, ott életrevalósága és ügyessége vállalkozóvá teszi, nagy országutakat épít, jelentős vagyonhoz jut, de szerencsésénél csak az isteni kegyelem nagyobb, mely egész valóját áthatja. Összes vagyonát jótékony célra adja, templomokat épít, missziókat segít. Kétszer nősül egymás után. Mindkét nejével szüzességben él. Hetven éves korában ferencrendi szerzetes lesz. Még 28 évet él boldog elvonultságban és VI. Pius pápa boldoggá avatja. Ime a kegyelem győzelme: a galíciai puszták fiát az oltárra emeli. Ez a kegyelem hívogatja, édesgeti a magyar lélek ezreit is az Oltár-egyesületekbe, hogy a köztünk lakó édes Üdvözítőt imádjuk, szeressük és belőle éljünk. Mikor a hívek ájtatos tömegeit látjuk a gyertyafényes, virágdíszes szentségi oltár hófehér Kenyere előtt, akkor az édes Üdvözítő diadalát ünnepeljük közöttünk.

A másik gondolatom az, hogy ez a jubileum a szentségi Jézus győzelmét és dicsőségét jelenti az Oltáregyesület nagynevű alapítójának és buzgó vezetőinek lelkében. Csak apostolok mozgathatnak és gyújthatnak fel tömegeket Isten szeretetére és áldozatos szolgálatára. A lelkek élére Mózesek kelleneek, akik előbb sokáig az Isten hegyén laknak, Isten közelében élnek; akik mikor lejönnek a hegyről, Isten fényétől ragyog az arcuk és Isten ügyének buzgalmától tüzes a lelkük. Hála az eucharisztikus Jézusnak, adott nekünk ilyen kiválasztott, apostollelkű férfiakat, akik nem ijedtek meg a lelkek millióira ránehezédő hitközönynek sötét fellegeitől, hanem hittek az oltár pici örök mécsesének győzelmében. Pedig nagy hit kellett ide, valami olyan, aminő Nehemiás főpap lelkét eltöltötte, mikor az új jeruzsálemi templom oltártüzét kerestette. A hosszú fogság idején kialudt a száraz kút mélyére rejtett tűz. Mikor ráakadtak, sarat találtak a tűz helyén. Hogy lesz a sárból áldozati tűz?! A kicsi ember nem hisz benne. Az Istentől rendelt vezérnek más szeme, új meglátása van. Hisz az Isten erejében és elhozatja a sarat, ráteszi az oltárra, mert ennek a sárnak veleje valamikor az oltáron lángolt. A földben sár lett, de az oltáron újra kigyúlt és fellángolt, mint az új oltárnak új áldozati tüze. A magyar lelki éjszakában pislogó kis árva örökmécs is kigyúlt ezreknek és ezreknek szívében, mert ennek a mécsesnek olaját imádságos lelkű vezérek töltögették és lángoló szívű apostolok gyujtogatták. Ha a nagy apostol is azt vallotta, hogy Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok; mennyire a szentségi Jézus kegyelmének kell köszönnünk a 75 év minden szép sikerét, minden boldogító eredményét, amit az oltáregyesület buzgó vezetői elkönnyvelhettek.

S ha nem csupán a munkát, de az eredményt nézzük, akkor is csupa hála legyen jubileumunk. A lefolyt 75 év olyan nekem, mintha az alpesi havasok 75 csúcsát nézném. Mindegyik magasba tör, hófehér, magával ragadó, fenséges, ahol az Isten közelét jobban, ezerszerte jobban ünnepli az ember, mint az alacsony hétköznapi életben. De amint az alpesi havasok a legmagasabb, legfenségesebb, a legfehérebb, az igazi fehér havasban, a Mont Blanc-ban érik el koronájukat, úgy a jubileumi 75 évnek is megvan a koronája: a fenségesen szép Örökimádás templom és zárda. Ez a jubileumi év imádságos nyelve, a múlt hálaadó himnusza, a jelen örömeinek koronája és a szebb jövőnek záloga.

Még egy harmadik gondolatot is fűzök e kedves jubileumhoz. Ez pedig az, hogy a szentségi Jézus legszebb diadalát a kiválasztott, eucharisztikus lelkek benső világában aratja. Itt most arra a meghitt, bensőséges, Istennel összeforrt lelkületre gondolok, melyet leírni nem, inkább élni lehet ama kiváltságosoknak, kiket a szentségi Jézus végtelen gyengédségében és szeretetében kiszemel magának. Hogy példát említsek, valami olyanra gondolok, amit Chambon Mária Márta nővér életében olvasok. Egy alka-

lommal a szentéletű nővér és egyik társa között a következő párbeszéd folyt le:

— Mária Márta nővér, nem meríti önt ki, hogy éhgyomorral térdel egész délelőtt?

— Az ilyesmit nem veszi tudomásul az ember, egyszerűen nem is gondol rá.

— Bizonyára nagyon fáradt utána?

— Ó nem, hanem ilyenkor már nem is igen tudja az ember, hol is van.

— Az ilyen hosszú idő alatt bizonyára sok mindent mond a kis Jézusnak?

— Ó nem, ... csak szeretjük egymást.

Hát ez az a boldog egybeforrás, az a mennyországos együttlét, amikor inkább a szív és lélek beszél, mint a nyelv, vagy már nem is beszél, csak érez, hogy jó itt. Amikor nem tudunk mást akarni, csak vele lenni, csak ránézni, csak nagyon közelében és egészen Övé lenni. Ezek az egyszerű, gyermeki lelkek mindent elfelejtenek, már nem éhesek, nem fáradtak, nincs más vágyuk, mint vele lenni, csak benne gyönyörködni, csak Őt szeretni és élvezni, hogy Ő is szeret, Ő az enyém. Ez a krisztusi jegyesi lelkek boldogsága! Ezt a világot nem ismeri, de ebből fakad a legtöbb jó; az ima, a munka, a szenvedés, az apostolkodás.

Örömmel gondolunk arra, hogy a szentségi Jézus sok-sok ilyen kicsi, egyszerű lelket vonzott magához e 75 év alatt. Ezért jubilálunk legnagyobb örömmel.

Német István.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Jubileumunk.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület ez év november 6-án ünnepeli fennállásának 75 éves jubileumát.

Ünnepéseink sorrendje a következő:

November 3-án délután 4 órakor a pápai nuncius úr *ö*xcellenciája a központi házban (Üllői-út 77.) megnyitja kiállításunkat, melynek anyagából 303 szegény templom részesül segélyben. Nyitva november 4—5—6-án reggel 9 órától este 7-ig.

5 órakor a választmány teája,

melyen a pápai nuncius úr *ö*xcellenciája is résztvesz.

$\frac{3}{4}$ órakor szentbeszédet mond *Mihalovics Zsigmond* c. kanonok, az Akció Katolika vezérigazgatója, utána *Veni Sancte* és ünnepélyes áldás, tartja *Rotta Angelo* c. érsek, pápai nuncius. November 3-án este 10 órától közös éjjeli szentségimádás az Örökimádásban szokásos programmal. Vezetője *dr. Mátrai Gyula* lelkész. Jegyek okt. 28-tól kaphatók a Központi irodában. (Üllői-út 77.)

November 4-én 10 órakor főpapi szentmise hálaadásul az Oltáregy-

leti kegyelmekért, celebrálja: *dr. Hanauer Á. István váci püspök.*

Délután az oltáregyleti házban működő kongregációk szentséglátogatásai. 1/6 óraker szentbeszédet mond és utána ünnepi áldást tart *dr. Hász István lábori püspök.*

November 5-én reggel 9 óraker ünnepélyes engesztelő szentmise az oltáregyleti tagok hivatásbeli mulasztásaiért, celebrálja *Szekely Gyula prelátus*, a szatmári egyházmegye apostoli adminisztrátora. Egész nap a budapesti oltáregyleti tagok szentséglátogatásai.

Délután 4 óraker terjesztőnői gyűlés a kiállítás megtekintésével.

Este 1/6 óraker szentbeszédet mond és ünnepi áldást tart *gróf Miksa János szombathelyi püspök.*

November 6-án reggel 9 óraker hálaadó szentmise az oltáregyesület 75 év alatti eredményeiért. Pontifikálja *dr. Breyer István győri püspök.*

Délután 4 óraker *dr. Mészáros János* országos igazgatónk elnökletével értekezlet az oltáregyleti igazgatók számára. Előadást tart *dr. Kiss György* teol. tanár, veszpréme gyházmegyei igazgató.

Délután 1/6 óraker szentbeszédet mond és a Te Deum-os áldást tart *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök.

Kiállításunk megnyitását, helyszűke miatt csak a külön meghívottak vehetnek részt, a többi (nov. 4—5—6.) napokon azonban szabadon megtekinthető bárki részéről. Imádkozzunk Testvérek, hogy ez a jubileum sok örömet és vizsgálatást szerezzen a szentségi Jézusnak és gyarapodására legyen az Ő eucharisztikus országának.

† **Glatz Gézané.** A józsefvárosi oltáregyesületet még a vakációban érte a gysz, Glatz Gézané, szeretett elnökasszonyunknak július 30-án bekövetkezett váratlan halálával. Váratlanul ragadta őt el a halál, de nem

érte készületlenül, mert Istenre építette egész életét s gondja volt arra is, hogy a megszentelő kegyelem birtokában legyen; ezért nyugodtan hihetjük és bizakodva remélhetjük, hogy ő valóban Istenben boldogult, mert a megszentelő kegyelem megnyegzői köntösét viselte életének egész folyamán.

Glatz Gézané mindenütt ott volt, ahol Istennek tetsző munkára kellett vállalkozni s mindig az elsők között! Minden tevékenysége nemes szívének és fenkölt lelkének bélyegét szemléltette és még a legapróbb részletekre is kiterjedt; megható a szegények iránti figyelmes gondoskodása is, hiszen még néhány órával a halála előtt a betegágyán intézkedett, hogy egyik szegénye az ebédjegyét megkaphassa!

De nemcsak a felnőtteknek, a mostoha sorsukkal küszködőknek volt a támasza, hanem még a csecsemők és óvodások apró népére is kiterjedt szívének szeretetteljes gondoskodása; védnöknője volt a Pesti Első Bölcsőde Egyletnek, mely intézmény e nembn a legelső a fővárosban, Szent Vince leányainak kitűnő vezetése mellett.

Ilyen eredményes működésre csak az Úr Jézus közelében képezhetette ki magát, amire volt is alkalma azáltal, hogy az Oltáregyesületnek is ő volt az elnökasszonya, aki a Központnál mint főterjesztő képviselte mindig a józsefvárosi fiókot, mely egyben az egyházközség hitbuzgalmi és eucharisztikus szakosztálya is. Ebben a minőségben ő volt a gondozója az összes templomi fehérműeknek, amelyeket személyes felügyelete mellett mosatott, vasaltatott és javíttatott. Az egyházi ruhák karbantartásáról is ő gondoskodott, a tabernaculum melletti oratoriumban kéthetenként megtartott munkaórák keretében.

A szeretet két parancsának hűséges teljesítésével az egész törvényt megtartotta s megtette mindazt, ami Istennek kedves. Tudjuk, hogy megkapja jól megérdemelt jutalmát attól a Gondviselőtől, aki örök boldogsággal fizet annak, aki a legkisebben is az Urat szolgálta a földön. Emléke áldott lesz munkatársai előtt is, akik nagyrabecsülték, tisztelték és szerették.

Emléke necsak imádságainkban maradjon meg, de követni is iparkodjuk ezt a tevékeny szeretetnek nevezhető főséges példát. R. i. p. I

† **Mária Herrmann anya.** Az Oltáregyesület és Virgo Reparatrix kongregáció együtt gyászolt a Mária Reparatrix-zárdával, amikor a nyáron Mária Herrmann anya elhunytának hírért vette. Olyan szerzetesnő volt ő, akiben *égett a szentségi Jézus iránti szeretet tüze.* Látni kellett őt az imázsálmolyon átszellemült arccal, a nyomorúságos test minden gyengesége eltűnt ilyenkor, olyan erővel *érvényesült nála a lélek.* Ott volt egész az utolsó évig az oltáregyleti munkatársak, amelyeknek ő készítette elő anyagát, ő irányította a legfinomabb munkákat és különösen rajta volt, hogy a munkában az Úr Jézus iránti szeretet jót és tökéleteset alkosson. Aggódo édesanyja volt a Virgo Reparatrix-kongregáció népes családjának, melynek 24 esztendeig állott az élén. Bár nem mindig értették meg őt — nem volt magyar nyelvű — mégis általános szeretetnek örvendett kongreganistái kö-

zött, csakúgy, mint az annak idején szintén az ő gondjaira bízott árva leányok Szent József és Kis Szent Teréz leányotthonában. Ezeknek az árváknak különösen nagy gondját viselte. Sokszor nagyon is aggódott jövőjükért, féltő gondnal vigyázott rájuk és folyton imádkozott értük. Ha a «gyerekek» sétán voltak, azalatt a Herrmann anya a rózsafüzért mondta értük, nehogy valami testi vagy lelki kárunk legyen az utcán. Hogy örült, amikor a legnagyobb 120 pengős havi fizetéssel, mint monogramftervező elhelyezkedett. És milyen vigasztalása volt, hogy ennek kisebb testvére meg mint reparatrix novicia utolsó betegségében melléje volt kirendelve, mint ápolónővér. Nem félt a haláltól. Csodálatosan szívós természettel bírta csak ilyen sokáig, hisz már 25 éve betegén járt-kelt közöttünk. Csendesen aludt el a földön, hogy lelke örök nappalra ébredjen az égben. «Irgalmas Jézus, adj neki örök nyugalmat!» (7 évi 7 nv. búcsú.)

*

Több Oltáregyleti hírt a jövő számunkban.

Helyreigazítás. Emlékfüzetünkben a 138. lapon «Józsefvárosi plébánia-templom» mellett nem 138, hanem 438 olvasandó.

November 3-án reggel 9 órakor az Örökimádás-templomban gyászmisét celebrál dr. Mészáros János p. prelátus, érseki helytartó, országos igazgatónk az Oltáregylet elhunyt tagjaiért.

A kiállításunk egész anyagának van helye, mert 303 szegény templom számára készítettük mindazt, ami ott látható. Most érkező kérelmeket nem vehetünk figyelembe. A jövő évben nem lesz kiállítás, tehát kérvényeket csak 1935 decemberében fogadunk el az 1936. évi kiállítás anyagára.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.